

Мандри і подвиги Хитромудрого Лицаря Горчика (скорочено)

Галина Малик

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Мандри і подвиги хитромудрого переможця дванадцятиголового змія лицаря Горчика, його банконосця Третього Зайвого та красуні Каролі

Подія перша

У прадавні часи в Україні жили лицарі, які носили залізні лати, кольчуги, шоломи, мали мечі, списи та щити, їздили верхи. Маленькі лицарі ходили до школи, а дорослі билися з одноголовими, двоголовими, триголовими і навіть шестиголовими зміями та іншими чудовиськами, яких у ті часи було багато. Змії постійно вимагали собі на сніданок красунь, тож дівчат ставало все менше і менше.

Якось на північних землях з'явився Багатоголовий Змій-Горинич. Ніхто не знав, скільки у нього голів. За один раз він міг проковтнути ціле село. Володар західних земель князь Галицький вирішив скликати усіх лицарів, щоб порадитися, як знищити змія. По всіх краях і землях сповістили про велику лицарську нараду.

Подія друга

У цей час лицар Горчик сидів під деревом і їв цукерки. Над ним на гілках гойдалися мавки, цвірінькали жар-птиці, а в траві ходили маленькі травоїдні динозаврики. Мавки видурювали у нього цукерки, а динозаврики підбирали крихти. Коли Горчик почув про турнір, одразу вирішив їхати. Бо що було йому вагатися – ще не зовсім великому, але вже й не маленькому, з усіх боків гошому, хороброму лицареві?! Горчик покликав свою конячку сиву Кобурку. Вона була дуже вередлива і пещена. Конячка сказала, що у неї повідлітали всі підкови, тому спершу довелося йти до коваля. Потім конячку довелося прикрасити. Горчик мав скотч золотого кольору і вирізав з нього трилисників конюшини. Найбільшого наклеїв на синє знамено, менші – Кобурці на попону і вуздечку. Конячка була задоволена, тож можна було рушати.

Подія третя

Горчик їхав день і вечір і доїхав до невеликого лісу. Там він хотів переночувати, тож вмовстився під дубом. У цьому дереві жив Той-Що-В-Дуплі-Сидить. Він саме спав, але згодом його розбудив дим з багаття, яке розклав Горчик. Той-Що-В-Дуплі-Сидить вирішив налякати Горчика: заухкав совою, завив вовком, заревів Змієм-Гориничем. Та лицарю Горчику хоч би що. Він лиш сказав, щоб той вилазив. Той-Що-В-Дуплі-Сидить

виліз і сказав, що тепер за те, що не вдалося налякати Горчика, мусить йому тричі у пригоді стати. Горчик сказав, що йому нічого не потрібно, та Той-Що-В-Дуплі-Сидить не міг відстати від лицаря. Горчик сказав: "Ну то й грець з тобою!" і рушив у дорогу. Той-Що-В-Дуплі-Сидить перекинувся на жолудь і вскочив у торбу Горчика. А за ним і Грець, якого лицар щойно згадав. Горчик не знав, Грець з'являвся, коли хто-небудь його згадував. Грець був схожий на худюще поросятко – рильце у нього довге, на ніжках ратиці, ще й хвіст у кільце закручений з китичкою на кінці. Отож Грець і Той-Що-В-Дуплі-Сидить опинилися у торбі лицаря.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія четверта

Горчик доїхав до невеличкого озерця і раптом почув, як хтось плаче. А це на листочку з латаття маленька Русалонька сиділа і плакала. Вона пояснила, що у цьому озері всі дражнять її, бо у неї хвостик, як у золотої рибки. У решти русалок – як у коропів, а в неї – рожевими хвильками спадає, наче м'який серпанок. Узяв лицар Горчик трилітрову скляну банку з-під маринованих огірків і посадив туди Русалоньку. Він вирішив, що вона поїде з ним до князя Галицького, бо в нього в басейні є усякі заморські сирени, ундіни – і данські, і грецькі, і американські. От буде Русалонька вчити їх по-нашому говорити.

Подія п'ята

Доїхав лицар Горчик до великої печери. Там жив Той-Що-Печери-Рие. Він був величезний, волохатий, з лапами-лопатами, наче у крота. Той-Що-Печери-Рие був дуже злий на усіх лицарів. Бо у горах усі печери належали йому, і жили в них змії, чудовиська та всілякі там дракони, які платили квартплатню кажанами та щурами. Як узялися лицарі бити ту погань, печери почали порожніти. Той-Що-Печери-Рие мусив сам шукати їжу. Тому і ненавидів лицарів, заманював їх у свої печери, завалював входи камінням, заводив у лабіринти.

Подія шоста

Коли почав накрапати дощ, Горчик мусив зайти до печери. Він нагрів сухого листя і влаштував собі постіль. Коли лицар заснув, Грець виліз з торби і пішов шукати Того-Що-Печери-Рие. Коли знайшов, повідомив, що у печері є лицар. Той-Що-Печери-Рие завалив вхід камінням, і Горчик не знав, що тепер робити. І тут з торби викотився жолудем Той-Що-В-Дуплі-Сидить. Він сказав лицареві, що стане йому у пригоді перший раз. Ось що він зробив: вийняв з-за пазухи очеретинку, знайшов шпарочку в стіні і давай з очеретинки у ту шпарочку дути. Дув-дув, а тоді взяв камінця та – кресь! – об нього Горчиковим мечем. Кам'яний завал бабахнув, каміння розлетілося. З'явився прохід. Горчик з Кобуркою полізли через каміння, а Той-Що-В-Дуплі-Сидить перекинувся на жолудь і у торбу. А за ним і Грець, який вирішив викинути жолудя з торби. Вони почали вовтузитися у торбі, битися. Горчик не розумів, що з його торбою відбувається, тому вдарив по ній кулаком. Обидва нечисті зіщулилися і притихли. А

Горчик поліз далі.

Подія сьома

Нарешті Горчик, Кобурка і Русалонька вибралися з печери. Лицар сів перепочити і перекусити. Він опинився в іншому князівстві, де жила родина Зайвих. Мама в них писалася Зайва і тато – Зайвий. Мали вони трое синів. Звали їх Перший Зайвий, Другий Зайвий і Третій Зайвий. Перші двоє були дурнями, а третій – розумник. Він вмів малювати, складати балади, і взагалі за що не візьметься – все зробить. А ще Третій Зайвий дуже любив до всього пхати свого носа. Він навіть знав про те, що князь Галицький збирає нараду лицарів. Третій Зайвий, хоч і був незнатного роду, вирішив теж на нараду до князя поїхати, щастя спробувати.

Подія восьма

Ішов-ішов і побачив під кущем Горчика, який саме спав. Третій Зайвий вирішив почекаати, поки лицар прокинеться, тож сів і трохи перекусив. Коли Горчик прокинувся, вони познайомилися. Виявилось, що обоє йдуть на турнір. Третій Зайвий погодився бути банкоосцем лицаря Горчика і нести Русалоньку. Рушили вони в дорогу, і Горчик про усе розпитував, бо ж Третій Зайвий усе знав. Лицар дізнався, що за того, хто переможе Багатоголового Змія-Горинича, вийде заміж красуня на ім'я Кароля.

Подія дев'ята

Їхали вони два дні і заїхали у чорний ліс. Почало вечоріти, тому вирішили заночувати у тому лісі. Швидко стемніло, у лісі було страшно, але Горчик нічого не боявся. Як зовсім стемніло, вийшли вони на галявину, а там стояла хатина на курячих ніжках, у вікні світиться, з димаря дим іде. Третій Зайвий знав, що там живе Баба Яга – кістяна нога. Горчик нічого про неї не знав, тож дізнався багато нового. Третій Зайвий розповів, що Баба Яга – старенька тітонька, яка не має чоловіка, дітей, ніхто її не любить, з днем народження не вітає. От вона ненавидить усіх чоловіків, особливо королевичів, принців, всяких крутяків. Спочатку нагодує, напоїть, в лазні помие, щоб потім чистого, без мікробів, з'їсти. Горчика ці розповіді зовсім не злякали.

Подія десята

З хати вийшла Баба Яга. У джинсах, кросівках, на вухах, бровах та у ніздрі – пірсинг. На передпліччі – татування: вона сама на мітлі летить, а за нею Змія-Горинич пішки біжить. Вона виглядала на п'ятдесят років, мала усі зуби. Горчик попросився переночувати, і Баба Яга погодилася. На вечерю запропонувала піцу. Друзі були здивовані, що замість печі у Баби є холодильник і мікрохвильова піч. Навіть пригостила гамбургерами і біг-маками. Поки хлопці їли, Баба Яга пішла готувати для них лазню. Третій Зайвий лише штурхнув Горчика ліктем. Поки Баби не було, Горчик викликав з торби Того-Що-В-Дуплі-Сидить і попросив виручити їх, коли Баба Яга схоче їх з'їсти.

Подія одинадцята

Як тільки Баба Яга вивела Горчика і Третього Зайвого за поріг хатинки, друзів оточило ціле плем'я маленьких дикунів, які були дуже войовничо налаштовані. Баба

Яга сказала, що тепер не їсть подорожніх, але це робить її маленьке плем'я з сорока людоджерів. Сама ж Баба Яга була вегетаріанкою. Виявилось, що колись дикі гуси-лебеді занесли сюди одного людоджерчика, а Баба Яга розклонувала їх. Зрозумівши, що справи погані, Горчик потрусив торбою. З неї викотився Той-Що-В-Дуплі-Сидить. На ньому був костюм футбольного рефері. Він запропонував людоджерам цікаву гру: треба поділитися на два загони, перший загін наздоганяє гравців з другого загону, на бігу відкусуючи від них шматочки. Загін, що залишиться, знову ділиться навпіл, і одна половина наздоганяє другу... Залишається один переможець, який отримує велику піцу. Не встигли Горчик і Третій Зайвий оком мигнути, як на галявині залишився один людоджерчик. Він заплакав, а Баба Яга сказала: "Бачу, ви хитруни!" і відправила друзів спати. А малого людоджерчика всиновила, і їй дуже подобалося бути мамою.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія дванадцята

Гості полягали спати у бабусиній хатинці. Горчик захропів, а Третій Зайвий лише очі примружив, бо був дуже обережний. Баба Яга тим часом покупала людоджерчика (назвала його Пуш), вклала спати, а сама почала ворожити. Третій Зайвий дуже зацікавився, не витримав і спитав, що вона таке робить. Баба Яга пояснила, що заглядає у майбутнє. Вона побачила там, що в цього людоджерчика через пару сотень років народиться нащадок - видатний поет.

Зранку Баба Яга напекла пирогів, нагодувала наших мандрівників, склала їм у дорогу всякої смакоти. Відтепер вона звалася мама Яга і виховувала дитину власним прикладом. А лицар Горчик і Третій Зайвий рушили собі далі.

Подія тринадцята

По дорозі друзі побачили камінь з написом: "Ліворуч поїдеш - нічого цікавого не побачиш. Праворуч краще не їхати. Їдь прямо - не прогадаєш!" Третій Зайвий вважав, що краще поїхати прямо. Та Горчик вважав, що поки приїде до стольного граду Галицького, слава про його подвиги повинна попереду нього прибїгти. Тож наш лицар вирішив рушати праворуч.

Проїхали вони кілометрів з десять і побачили замок. Той-Що-В-Дуплі-Сидить пояснив, що вони опинилися у Блакитно-помаранчевому королівстві, де саме обирали князя. Під час виборів мешканці королівства дуже люті. Поки друзі гадали, як об'їхати замок, до них почали наближатися вершники. Третій Зайвий дуже злякався, Русалонька і собі перелякано з банки виглядала. Той-Що-В-Дуплі-Сидить сказав, що проти цього зачарованого королівства є лише одна зброя - яйця. Він свиснув, і де не взяли ворони, а в кожній в дзьобі - яйце. Птахи давай на блакитно-помаранчевих лицарів яйця кидати. У кого яйце влучить - той одразу лускає, як мильна бульбашка. Залишились на полі лише коні, а наші друзі вирушили далі.

Подія чотирнадцята

Третій Зайвий не помилявся, коли сказав, що всі небезпеки ще попереду. Небо над

друзями почало вкриватися хмарами, все потемніло, знялася буря. Горчик не злякався, а Герць у торбі від радості підскакував, певно, знав, що чекає лицаря. На полі з'явилася потвора: крила на пів неба, залізною лускою вкрите, а голів на ньому – цілий пучок. Третій Зайвий одразу зрозумів, що це багатоголовий Змій. Може, той самий, про якого князь оголошував. У Змія виявилось дванадцять голів, і всі вони сварилися між собою, поки найбільша – Перша голова, не втихомирила усіх. Причиною сварки було те, що Дев'ята голова проковтнула старого злого смердючого гнома, від чого в Змія дуже страждав шлунок.

Подія п'ятнадцята

Голови продовжували міркувати, як лікуватися. Аж тут лицар Горчик запропонував рішення: треба заліпити скотчем рот Дев'ятої голови, щоб вона не ковтала різну погань. Дев'ята голова не хотіла цього, але інші голови схопили її й нахилили до третього Зайвого. Той швидко добрячим шматком заліпив рота голові. Скотч був золотим, і коли визирнуло сонце, іншим головам сподобався блиск. Усі голови захотіли, щоб і їх заліпили скотчем. За мить усі дванадцять голів виблискували на сонці. Тоді Горчик і Третій Зайвий швидко сіли на коня і втекли.

Подія шістнадцята

Невдовзі друзі почули вибух, а то Змія розірвало, бо у нього всередині вогонь, а роти закриті, тож не було можливості випустити. Третій Зайвий був вражений винахідливістю Горчика і сказав, що тепер його зватимуть Хитромудрий Переможець Дванадцятиголового Змія-Горинича. Горчик і Третій Зайвий поїхали далі, а Грець у торбі був дуже злий.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія сімнадцята

Доїхали вони до берега величезного озера і вирішили відпочити. Друзі заснули, а Кобурка пішла пастися. Тим часом Грець поліз в озеро. Передрімавши, Горчик і Третій Зайвий почали радитися, куди далі йти. З торби викотився Той-Що-В-Дуплі-Сидить і порадив зробити пліт і перепливати озеро. Він скочив до найближчого лісу, і вже звідти прийшли лісовики з колодами та мавки з різними їстівними припасами. Лісовики, мавки і потерчата швидко зробили пліт і зникли.

Подія вісімнадцята

Горчик причепив на щоглу своє знамено. Друзі зібралися у дорогу, Русалонька вирішила пливати озером, щоб трохи від банки відпочити. А от Кобурка ніяк не хотіла пливати на плоті. Довелося Горчику налякати її тим, що коли залишиться на березі, з'їдять її дикі звірі. Плавання нарешті почалося.

Подія дев'ятнадцята

Тим часом Грець поплив на дно до озерного владика, який звався Той-Що-Греблі-Рве. Виглядав він наче величезний короп і саме спав. Довкола були русалки, які обганяли від нього рибну дрібноту, щоб не збудила старого. Бо в озері тільки й спокою,

коли Той-Що-Греблі-Рве спить. Грець збрехав русалкам, що два розбійники спіймали їхню посестру – маленьку Русалоньку, і везуть продавати за кордон. Одна чи дві русалки залишилися охороняти старого, а решта попливли до плота. Вони погрожували Горчику, але той сказав, що Русалонька сама хотіла їхати з ним до князя Галицького. Русалонька теж усе пояснила, русалки вибачилися і навіть допомогли: узялися за плота – і він наче катер швидко поплив. А Грець ледве встиг за ними і в торбу вскочив. Там його Той-Що-В-Дуплі-Сидить почав бити, бо зрозумів, що то Грець викликав русалок.

Подія двадцята

Добравшись до берега, Горчик посадив Русалоньку в банку, і всі рушили далі. Друзі зустріли десятеро чи дванадцятьоро котів. Усі були різні – чорні, сірі, рябі, руді, і несли вузлики. Вони пояснили, що на їхнє село налетів Багатоголовий Змій-Горинич. Всіх людей поковтав, лише вони лишилися. А не було їх кому захищати, бо лицарі повтікали: одні на війну (там не так страшно), інші за кордоном (у хрестовому поході). А князя там не було, є лише князівна Кароля – дуже мудра і смілива. Вона сховалася у своєму замку, але Змій скоро і туди добереться. Допомогти їй може хіба Хитромудрий переможець Дванадцятиголового Змія лицар Горчик, слава якого попереду нього біжить. Почувши це, Третій Зайвий почав благати Горчика не встрявати у цю пригоду. Та лицар вирішив їхати рятувати князівну.

Проїхали друзі трохи і зустріли зграю псів. Ті розповіли, що Змій спалив їхнє княже місто, скоро добереться до замку князівни Каролі. Вона зібрала останніх захисників, сама із Змієм билася, але в того на місці відрубаної голови виростає одразу дві. Кароля чекає на славного лицаря Горчика. Наш лицар був дуже скромний і не зізнався, що це і він є той лицар.

Недовго друзі їхали, а перед ними вже і Кароліне князівство.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія двадцять перша

Настав час розповісти про Каролю. Була князівна чорнява і кирпата, саме така, яку полюбляли собі на вечерю змії та страховиська. Але Красуня Кароля нікого не боялася. Бо була дуже задерикуватої вдачі. Виросла без батька-матері, тому робила все, що заманеться. Кароля навчилася їздити на коні, на шаблях битися, на вепрів і ведмедів полювати. І спис кидала Кароля лівою рукою, бо шультю вродилася. Справжня шибайголова з неї виросла. А ще красуня Кароля зналася з Перестрічником та Гонихмарником. Ця трійця була нерозлий-вода. Якщо Кароля потрапляла у небезпеку, перший ворогів невідь-куди заводив, а другий хмар наганяв так, що кожен злякається. Сватався якось до Каролі неповороткий та опецькуватий князенко, то Перестрічник і Гонихмарник зробили так, що він про Каролю назавжди забув.

Подія двадцять друга

Була в Каролі одна потаємна мрія: з'явиться перед її замком принц-красень на коні

і так закохається в неї, що з коня впаде. Потім почне робити для неї подвиги. Кароля кривитиме губи, а коли принц помиратиме від кохання, вона скаже, що вийде за нього заміж. І тоді буде велетенське весілля. Вона буде така прекрасна, що усі інші принци схочуть втопитися в ставку.

Подія двадцять третя

Коли з'явився Змій у королівстві Каролі, вона одягла лицарські лати, підперезалася мечем, зібрала з усього князівства своїх найхоробріших лицарів і рушила на бій. Та не встигло військо підійти до лігва Змія, як Кароля побачила, що всі лицарі тікають. Кароля залишилася сама. Вона викликала Змія. Той розсміявся і спитав, чи прийшла з ляльками. Князівна почервоніла, стала ще красивіша. Потім почала стинати голови, але їх кількість лише збільшувалася. Багатоголовий Змій-Горинич зареготав і сказав, що не буде їсти князівну, а візьме за дружину. Він наказав вертатися до замку, готуватися до весілля, а за три дні і він прийде.

Подія двадцять четверта

Тут саме до князівни докотилася слава про подвиги Хитромудрого Переможця Дванадцятиголового Змія лицаря Горчика. Кароля гукнула Перестрічника та Гонихмарника і наказала знайти лицаря. Ті погнали і дуже швидко знайшли дрібно-невеличкого лицаря на конику з пішим супутником.

Подія двадцять п'ята

Красуня Кароля уже виглядала і була здивована, що наближається невеличкий лицар, на героя зовсім не схожий. Князівна подумала, що знову хтось приїхав свататися. Вона вибігла і сказала, щоб лицар вертався, звідки приїхав, бо їй не до сватання. Лицар Горчик почервонів (бо дуже сором'язливим був), але сказав, що приїхав не женитися, а поглянути на страховисько. Були б вони посварилися, але Перестрічник і Гонихмарник щось нашептали їй на вухо. Кароля попросила вибачення, і пішли вони радитися.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія двадцять шоста

Кароля про все розповіла Горчику і Третьому Зайвому. Останній слухав-слухав, а коли про весілля почув, дуже щось занервував і попросив слова. Третій Зайвий вважав, що треба загадати Змієві загадки, щоб він відгадати не міг. Адже ці потвори люблять загадки. І поставити Змієві ультиматум: не відгадає – хай забирається з князівства. Друзі придумали загадки і не знали, що усе підслухав Грець. Коли вони заснули, Грець виліз з торби і побіг до Змія.

Подія двадцять сьома

Зранку наші герої рушили до печери Змія. Горчик запропонував умову: якщо Змій відгадає три загадки – вони битимуться з ним, а коли не відгадає – хай забирається з князівства на безлюдний острів Зміїний. Той погодився, бо вже знав усі відповіді на загадки. Відгадавши загадки, Змій сказав, що бій відбудеться наступного дня, і поліз

спати у своє лігвище.

Подія двадцять сьома

Повернулися зажурені Кароля, Горчик і Третій Зайвий у замок. З ними були і Перестрічник та Гонихмарник. Тут з торби виліз Той-Що-В-Дуплі-Сидить і розповів, що знає зрадника. Та й розказав про всі Грецеві витівки. Той-Що-В-Дуплі-Сидить порадив лицарю відправити тепер Греця до Багатоголового Змія. Сам Той-Що-В-Дуплі-Сидить уже тричі відслужив Горчику, тому мусив зникнути.

Подія двадцять восьма

Горчик і Кароля вирішили йти битися зі Змієм. Третій Зайвий не хотів йти битися, але придумав одну хитрість. У нього був план. Князівна Кароля і так часто на нього поглядала, поки він думав, а це взагалі очей не зводить - так би його і з'їла, такий він розумний і дотепний.

Подія двадцять дев'ята

Вранці друзі почали готуватися до великої битви. Кобурка дуже хвилювалася, щоб Змій не обпалив її гриву вогнем, тому просила вдягнути на неї конячі лати. Горчик не мав такого, але Третій Зайвий заспокоїв конячку і сказав, що дещо придумав, тож жодна волосина з гриви не постраждає.

Рушили вони до Змієвої печери. Змій вдягнув на голови шоломи, на спину - кольчугу, два щити взяв. Почався бій. Гонихмарник нагнав хмар. Як тільки Змій хотів вогнем дихнути, дощ гасив його. Горчик і Кароля почали рубати голови, а Третій Зайвий з Перестрічником місця, де голови були, одразу скотчем заліплювали, щоб нові не відростали. Ось який план Третій Зайвий придумав. Це він згадав, як лицар Горчик Дванадцятиголовому Змію пащеки скотчем позаліплював, аж той і луснув. А тут ще й Грець допоміг. Він же тепер Змію шкодити мусив. Отож він у нього по спині почав плигати і шоломи з голів скидати.

Подія тридцять

Нарешті лишилася одна голова. Вона почала просити Горчика залишити її. Змій обіцяв, що стане вегетаріанцем. Горчик був завагався, але Кароля змахнула мечем - і покотилася остання голова, а Третій Зайвий заліпив обрубок. Не стало чудовиська, а з ним зник Грець, тому що він тепер ні до кого більше й не чіпляється.

Після битви Третій Зайвий взяв Каролю за руку і пильно подивився їй в очі. Горчик подякував другові за відчайдушність, а Третій Зайвий сказав, що просто сміливий, розумний і обережний.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подія тридцять перша

Коли це чують - земля задрижала, якийсь тупіт наближається. А це з-за гори князь їхав і лицарів багато. Побачили вони, що Змій-Горинич лежить посічений на капусту, а перед ним лицар дрібний-невеличкий та дівчина-красуня з якимсь хлопакою, за руки побравшись, стоять. Князь сказав, що приїхав битися зі Змієм, а Горчик відповів, що

вони забарилися. Князь пояснив, що вони радилися, як краще вбити Змія. "Не радитися треба, а справу робити", — сказав Горчик. А потім друзі сіли на Кобурку і поїхали до палацу. За ними і князь зі своїм лицарством, бо їх усіх Кароля на бенкет запросила.

За столом князь сказав, що за звичаєм годиться переможцю одружитися з першою красунею князівства, але оскільки всі тут переможці, то хай самі між собою розбираються. Горчик сказав, що ні з ким не збирається одружуватися, бо його справа — битися з чудовиськами. Кароля взяла за руку Третього зайвого і сказала, що вони збираються одружитися. От як буває, що не завжди третій зайвий насправді зайвим буває. А князь Галицький отримав банку з Русалонькою, яка його сирен і ундін мала навчити державної мови.